

ELKE MAAND OPENT EEN BIJZONDERE VROUW HAAR DEUREN EN DEELT ZIJ HAAR PASSIE.

Astri 'VOOR MIJ GEEN RIJKE MAN, IK DOE HET LIEVER ZELF'

Astri Blokbergen komt uit een familie die al generaties lang kunstenaars en musici voortbrengt. Zelf werd ze, via een omweg, beeldhouwster. Ze woont in een romantische bosvilla, samen met een heleboel dieren.

TEKST: BARBELIJN BERTRAM
FOTOGRAFIE: ESTER GEBUIS

Sommige vrouwen hebben het gewoon. Neem Astri (53 jaar, dankzij haar Noorse moeder wordt haar naam zonder -d gespeld) Blokbergen uit Naarden. Begaafd beeldhouwster, moeder van twee volwassen jongens, charismatisch én gelukkig met haar roedeltje dieren, waarmee ze in het bos woont. Ooit wist ze één ding zeker: voor haar geen onzeker bestaan als kunstenaar. Nee, liever een betrouwbaar beroep. Psycholoog werd ze. Maar het bloed kroop toch waar het niet gaan kon. Toen Astri met haar zontje ging kleien, verloor ze haar hart. Niet veel later was haar eerste beeldhouwwerk, een paard gemaakt van was en gegoten in brons, een feit. Het werd meteen verkocht, evenals haar volgende werk. 'Alsof het warme broodjes waren.'

Het interieur is een gelukkig huwelijk van oosters en antiek.

Astri met haar geadopteerde hondje Storm.

GESPIERDE CHIHUAHUA'S

Astri, geboren op een boerderij in het Betuwse dorpje Echteld, komt uit een gezin met twee broers. Haar vader is violist, haar moeder is schilder. 'Al mijn neven, nichten, ooms en tantes, opa's en oma's leven van de kunst of van de muziek. Eén persoon heeft zich ontpopt als

MOOIE DINGEN VAN HET LEVEN

Kledingstuk

'Zijden tunieken. Omdat ze ontzettend mooi zijn en comfortabel zitten.'

Beautyproduct

'De producten van Olea Essence, een 100% natuurlijke cosmeticalijn op basis van biologische olijfolie. Ik gebruik ze voor mijn huid en haar. Alles wordt er zacht van.'

Restaurant

'Yamazato, het Japanse restaurant in het Okura-hotel in Amsterdam. Kunst op een bord.'

Boek

'Woeste hoogten van Emily Brontë.'

Geur

'First van Van Cleef & Arpels. Ik kreeg het geurtje toen ik achttien werd en ik heb nooit iets anders willen dragen.'

Laatste aankoop

'Groene thee met lavendel, online besteld bij Palais des Thés, een prachtige theewinkel in Parijs. Ik drink geen alcohol, daarom "mag" ik van mezelf dure thee drinken.'

Stad

'Amsterdam. Kom op, doe niet zo moeilijk over al die toeristen.'

Motto

'Tegen mijn kinderen zeg ik altijd: volg je hart, in alles wat je doet. Van wat extra aandacht voor hetgeen je hart je ingeeft, word je zoveel wijzer. Als ik mijn kinderen dat kan meegeven, ben ik tevreden.'

Fraaie flacon met het favoriete parfum.

jurist: mijn broer.' Zelf hing ze haar carrière als therapeut twintig jaar geleden, aan het kleien met haar zoon, aan de wilgen. 'Het ging vanzelf, het leek onvermijdelijk, er was geen weg terug. Ik ben gewoon begonnen, zonder opleiding – al heb ik later wel een opleiding materiaal- en gereedschapskennis gevolgd. En in Italië heb ik geleerd om marmer te hakken.' Astri werkt intuïtief, vertelt ze. Ze begint zonder vooropgezet plan en gebruikt het liefst de materialen was en brons. Ook creëert ze in opdracht, grafmonumenten bijvoorbeeld. Soms duurt het wel een jaar voordat ze weet: nu is mijn werk af. Haar beeldhouwwerk is klassiek en soms figuratief en gaat, kort samengevat, over de ziel. 'Ik put uit

Zijden blouse uit Astri's Kahuna-collectie.

'DOOR TE REIZEN, LEER JE de wereld begrijpen'

mijn innerlijke bron. Wat ik ook maak, ik probeer de ziel van de degene die ik voor me heb, te vinden. Of dat nu een boom, een mens of een dier is. Ik vergelijk beeldhouwen met meditatie. Als ik werk, raak ik in trance. Werken is voor mij in stilte naar binnen gaan. Ik bepaal van tevoren niet wat ik wil maken, het komt vanzelf en vaak is het resultaat heel anders dan ik dacht dat het zou worden.'

Ze vertelt haar verhaal aan de keukentafel van haar fraaie bosvilla, het voormalige buitenhuis van wijlen componist en dirigent Bernard Zweers en zijn vrouw. Een huis midden in de natuur, te bereiken via een Brintje de Beer-achtige bosweg, zo'n weg waarvan je weet: hier begint het avontuur. Als je over deze slingerweg het bos inrijdt, lijkt de bewoonde wereld niet meer te bestaan. De villa van Astri is klein, maar heeft grote ramen die uitkijken op haar erf, een zwembad en een charmant tuinhuis dat dienst doet als atelier en bed & breakfast. De kunstenaar en (gescheiden) moeder van twee volwassen jongens woont hier met twee gespierde chihuahua's, zes katten en vier paarden. De honden en poezen bevinden zich rondom de houtkachel in de keuken,

Boven het bed hangt een schilderij van Astri's Noorse oma.

Voor het raam een van de bronzen boomsculpturen.

Erfstukken en andere geliefde sieraden.

de paarden staan in de wei, die grenst aan de tuin. Een dromerige, romantische setting is het.

LIEVER GEEN RIJKE MAN

Astri: 'Toen ik hier ging kijken, was ik meteen verliefd. Ik voelde dat ik hier thuishoorde, ook al was het huis veel te duur voor mij. Hier wonen leek onmogelijk: ik stond er alleen voor en als kunstenaar is je financiële

‘ALS IK WERK, RAAK IK IN TRANCE’

toekomst onzeker. Behalve de zorg voor de kinderen had ik ook nog de verantwoordelijkheid voor al die dieren. Maar dertien jaar geleden werden, als je geluk had, huizen nog weleens onder de vraagprijs verkocht. Dit huis stond al twee jaar leeg en de makelaar zei dat ik “een gek bod” moest doen. Tot mijn stomme verbazing accepteerden ze mijn bod en ik kreeg óók nog eens een hypotheek.’ Lachend: ‘Ja, ik ben een van die mensen aan wie, voor de crisis, een veel te hoge hypotheek is verstrekt. Ik woon zwaar boven mijn stand. Onze scheidingsadvocaat raadde me aan om een gefortuneerde man te zoeken. “Welnee, ik wil geen rijke man, ik doe het liever zelf,” antwoordde ik. Dat betekent: doorzetten, weinig uitgeven. Als je vermogend bent, is zo’n huis leuk, maar als je minder gefortu-

neerd bent, is het hard werken. Om hier te wonen, moet ik zuinig leven en zoveel mogelijk onderhoud zelf doen. Om rond te komen, geef ik workshops beeldhouwen en

run ik een bed & breakfast. Ik red het, maar ik kan me niet veel luxe of extra’s permitteren. Maar dat is niet erg, ervaringen maken gelukkiger dan spullen.’

Haar creatieve kant zie je terug in haar uiterlijk. ‘Mijn stijl is niet alledaags; ik ben wars van mode en ik voel me het prettigst in mooie, soepele zijden stukken, zoals Indiase tunieken gecombineerd met zijden broeken. Ik ben een artistieke boerin, mijn stijl is geïnspireerd op India. Met mijn kinderen heb ik na de scheiding veel gereisd; door te reizen leer je de wereld beter begrijpen. Tijdens een van die vakanties werd ik verliefd op India. Ik ben nooit in een land geweest met zoveel kleur, alsof je in een film bent, zo onwerkelijk is het straatbeeld daar. Door India ben ik gek op zijde en op kleurrijke outfits geworden. Als ik werk, kleeft ik me comfortabel. Beeldhouwen is fysiek zwaar werk. Mijn kleren moeten tegen een stootje kunnen en vooral lekker zitten. Soms zie ik dagenlang geen mensen en voor al die dieren maakt het niet uit hoe ik erbij loop. Maar als ik de bewoonde wereld in ga, vind ik het extra leuk om uit te pakken, dan maak ik er een feestje van.’

BANG ZIJN IS ZINLOOS

Terwijl poes Vishuddha (genoemd naar de vijfde chakra, de chakra van de communicatie) bij het bezoek op schoot kruipt en kopjes tegen de pen geeft, dommelen de chihuahua’s voor de kachel in slaap. Astri, liefkozend: ‘Al mijn hele leven belanden er dieren in nood op mijn pad. Weeskittens die opgevangen moeten worden of achtergelaten hondjes; ik kan ze gewoon niet weerstaan. Al sinds mijn geboorte hou ik van dieren. Het meeste werk zit in de verzorging van de paarden, met hen ben ik wel twee uur per dag zoet. Elke dag sta ik om

zes uur op. Eerst ga ik naar de sportschool, want als je sterk bent, kun je het leven beter aan. Om acht uur ben ik weer thuis. Daarna verzorg ik de dieren. Ik geef ze eten, ik haal de paarden van stal, ik ga om beurten met ze rijden, daarna wandel ik met de honden. Elke dag weer. Soms denk ik: zou ik niet een paard moeten verkopen? Wat zou dat een boel tijd schelen. Maar ik kan geen afstand van ze doen.’

Dan, ineens serieus kijkend: ‘Mijn motto is: werk hard, wees trouw aan jezelf, volg je hart in plaats van je hersenen. Hoe moeilijk het leven ook lijkt, alles is tijdelijk. Alle situaties gaan weer voorbij.’ Over haar scheiding, dertien jaar geleden alweer: ‘Scheiden is lijden, maar ik heb er ook veel van geleerd. Dat je niet in een compromis moeten blijven hangen als het niet goed voelt, bijvoorbeeld. En ik heb geleerd om los te laten, om je eigen weg te kiezen en dat het geen zin heeft om bang te zijn. In de storm kun je het beste blijven stilstaan en wachten tot de storm gaat liggen. Dit inzicht verschaftte mijn zoon mij tijdens de scheiding. Floris zei: “Mam, nu hou je op met huilen! Jij bent degene op wie ik moet bouwen, maar hoe kan ik nou op je bouwen als je alleen maar huilt? Het komt goed mama, het kost alleen maar tijd.” Mijn zoon was toen elf. Zo zie je maar weer: in hun onschuld zijn kinderen onze beste leermeesters.’ □

Favoriet serviesgoed en glaswerk staan te pronken in de antieke vitrinekast.

Een creatieve familie: schilderijen van oma en oud-tante.

VISAGIE: RONALD HUISINGA

‘FLORIS ZEI:
NU MOET JE
ophouden met huilen’